

Till vänner Einar Hallberg
fränder för Fallroo Mauritz
vänligt intresse och samman
för.

MEDDELANDEN FRÅN FISKODLINGENS VÄNNER R. F.

N:o 1.

INTENSIV UTSÄTTNING AV
SIKYNGEL
I VÅRA KUSTVATTEN

AV

CURT SEGERSTRÅLE

Intensiv utsättning av sikyngel i våra kustvatten såsom i Sverige.

I Svensk Fiskeritidskrift ha vi sett en notis om att man i skärgården på svenska sidan ungefär mitt emot Björneborg kommer att utplantera sikyngel i stor skala — hela 11 miljoner yngel i vattnen utanför och på sidorna om Söderhamn.

Denna form av fiskodling vid kusten av så stora mått synes oss märklig, och vi ha för att höra en inhemsk fackmans syn på saken vänt oss till sekreteraren i den ny-

ligen bildade föreningen Fiskodlingens Vänner r.f. fiskeribiologen mag. Curt Segerstråle. Denne har givit oss följande uttalande i den nu aktuella sikodlingsfrågan.

I Sverige har man förstått att taga vetenskapen till hjälp för fiskodlingens och fiskevårdsarbetets befrämjande.

Det är icke på något sätt att förvåna sig över, att de svenska fiskerimännen nu gå hårt in för en

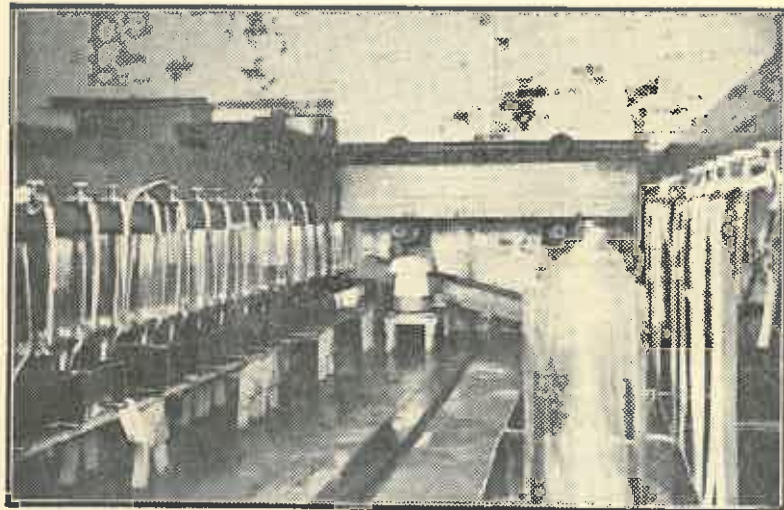

Bild 1. Fiskodlingsanstalt vid Voikka, där Kymmene A/B och flottningsförening vissa år kläckt över 2 milj. yngel av insjösik och »älsvik». Sikglasen likna upp- och nedvända flaskor utan botten. Ovan dem vattenfördelningslådor, från vilka vatten ledes in genom glasens halsar med gummislangar. Under glasen mottagningslådor för yngel.

foto förf.

uppodling även av sikbeståndet längs Sveriges kuster och då särskilt i områden, där sikstammen av en eller annan anledning gått starkt tillbaka. Den svenska fiskodlingen i olika former har nämligen under de senaste åren visat ett starkt uppsving. Härtill har i hög grad Undersöknings- och Försöksstationen för Sötvattensfisket (inkl. skärgårdsfisket) vid Drottningholm under dr Gunnar Alms framsynta fackmannaledning bidragit.

Säkert var det även det starka behovet av vetenskapen som hjälpfaktor i återupbyggnadsarbetet och utvecklingen av Sveriges naturliga resurser på fiskerinäringens område, som föranledde den stora Wallenbergsska donationen på över 3 miljoner mk till förmån för uppförandet av denna försöks- och undersökningsstation ute vid Drottningholm nära Stockholm. Och samma klarsynthet måtte väl även ha legat till grund för de ytterligare, stora donationer av samme man, som Havsfiskelaboratoriet i Lysekil med sin fiskeribiologiska och teknisk-kemiska avdelning har att tacka för sin tillblivelse.

I Finland ges ytterst ringa stöd åt försöksarbete och fiskeribiologisk forskning.

Så är det i Sverige. Och resultatet av denna verksamhet träder år för år allt mera i dagen. Huru det är hemma hos oss — ja, därom må den intresserade själv göra sig underkunnig. Den, som prövat på att försöka få statsmedel för att bekosta försöksverksamhet av olika art med avsevärda ekonomiska problem på fiskerinäringens område för ögonen — nu senast en grundlig undersökning av frågan om, huru torsköverflödet vid våra kuster

skulle rationellt tillvaratagas som en ny inkomstkälla för utskärsfiskarna — och tidigare flera gånger för undersökningar rörande våra viktigare i skärgården förefintliga fiskarters biologi som bas för senare åtgärder till fiskstammens upphjälpande, vet kanske bäst, huru bitert hopplöst det varit att försöka arbeta vetenskapligt på detta område hemma hos oss.

Man hör ju många gång personer i stat och samhälle klanka på målsmännen för fiskerinäringen — men har man glömt, huru ytterligt kallsinnigt man i allmänhet inom regeringen men också i riksdagen behandlat de ansträngningar, som från vederbörande håll gjorts att få större medel för fiskeriforskningen, för fiskodling och för att få mera arbetskrafter in på området.

Och det är fiskarbefolkningen och vattenägarna, som i sista hand få lida härför. Nej — en hårt aktiv verksamhet även på detta område är av nöden. Större och flere anslag från statens sida och mera privat offervilja. Dessutom mera — även yngre — krafter in på området samt fortsatt och djupare skolning och handledning även för dem, som redan äro inne på fiskerimannabanan i dess lägre instanser. Och till slut — ett gott samarbete mellan de olika på området arbetande krafterna, se där en privat nyårsönskning till dem, som intressera sig och arbeta för fiskerinäringen och dess framåttförande i detta land.

»Älvsiken» växer snabbt, är ekonomiskt synnerligen värdefull och lätt att fånga.

Men för att återvända till svenskarnas ansträngningar att målmedvetet återinföra den snabbvuxna

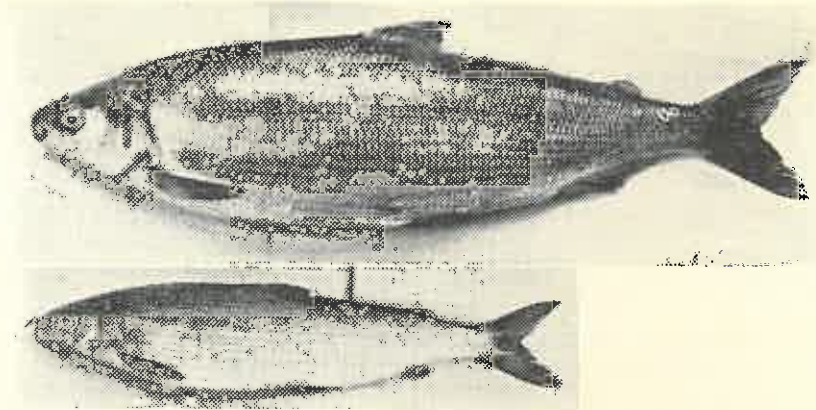

Bild 2. Romstinn älvsik från Larsmo skärgård 28. 9. 1938. Ålder 9 år, vikt 1,7 kg, totallängd 56 cm; c:a 45 000 romkorn i ovarierna. Den mindre siken en samtidigt fångad österbottnisk havssik, 7 år, 350 gr, 35 cm. foto förf.

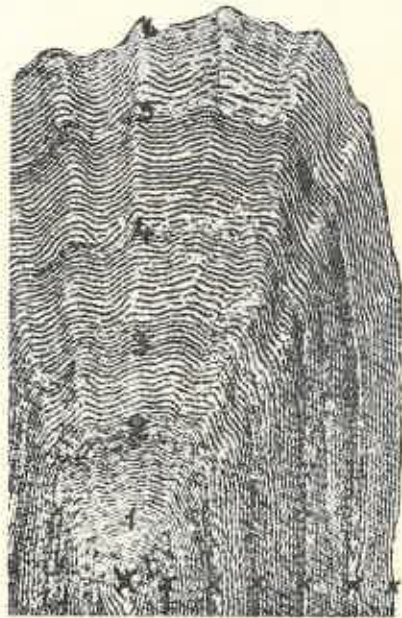

Bild 3. Främre delen av ett sikfjäll med »årsringar». Siffrorna och korsen angiva fjällets rand vid slutet av 1:a, 2:a o. s. v. tillväxtperioden. Exemplet en »älvsik» om 800 g, tagen 1924 i augusti, alltså i slutet av dess 6:e tillväxtperiod. Bilden (med siffror och kors tillsatta av C—t S—le) lånad ur prof. Järvis arbete »Über die Arten und Formen der Coregonen s. str. in Finnland, Acta Zoologica Fennica 5, 1928.

och värdefulla älvsiken i kustvattnen, så är det lättförståeligt, att man just tagit denna fisk till objekt för fiskodlingen i stor skala. Amerikanerna utsätta årligen hundratals miljoner sikfiskyngel i sina stora sjöar, schweizarna »så ut» sikyngel i tiotal miljoner bl. a. i Bodensjön och svenskarna ha synnerligen goda erfarenheter av sikutplanteringarna i sina stora sjöar. Med statistikens tillhjälp har man då kunnat påvisa, huru värdefull denna yngelutsättning varit och huru fiskeutbytet ökat som följd av yngelutsättningen.

Även vi i Finland ha många lyckade utplanteringar av sikyngel att hänvisa till. Det har dock mest rört sig om insjösik. Men den i havet levande »älvsiken» trives väl även i sött vatten och växer bra där, om tillgången på föda är god. De utomordentligt intressanta och

ekonomiskt betydelsefulla sikutplanteringarna i Eura—Pyhäjärvi, som forstmästaren Harald Borg i tiden fick till stånd och som prof. T. H. Järvi senare undersökt och analyserat, äro ett av de bästa exemplen på, att sikutplanteringar genom yngelutsättning äro en värdefull »säningsåtgärd», som under vissa förutsättningar kan giva ytterst gott ekonomiskt utbyte. Sikutplanteringarna i Kuusamo-trakten äro ett annat glädjande bevis på gynnsamma arbetsresultat vid sikyngelutplanteringar.

Den »älvsik», som det nu är fråga om, växer synnerligen snabbt. Prof. T. H. Järvis år 1928 publicerade tillväxtundersökningar av »älvsik», vars latinska namn är *Coregonus lavaretus* L. f. *typica* THIEB., visa liksom mina mindre omfattande, dels tidigare, dels senare gjorda undersökningar av denna sikform på några ställen i Österbotten och södra Finland en påtagligt snabb tillväxt hos denna sik. Som 6-årig — eller rättare sagt i slutet av den sjätte tillväxtperioden — då »älvsiken» vanligen stiger upp i älvarna till sin första lek, väger denna fisk mellan 0,6 och 1,5 kg, (i medeltal c:a 0,9 kg) och som 7-åring 1—1,8 kg (i medeltal c:a 1,2 kg).

En gammal beräkningsgrund vid fiskuppköpen förr vid Mogenpört, Abborrfors och Langinkoski var även »kilo och sik» bland fiskhandlarna. Ungefär samma resultat giva forskningar i Lantbruksstyrelsens arkiv, där alla uppgifter om fisket från kronofiskena finnas. Medelvikten är i vanliga fall något över 1 kg hos de årligen i Kymmene älv fångade tusentals sikarna, vissa år dock något under, men andra år något över 1 kg. Medelvikten blir

nämligen runt taget 1,1 kg genom åren. Huvudbeståndet av den uppstigande »älvsiken» består i vanliga fall även av 6 och 7 tillväxtperioder (= år) gamla sikar.

Men »älvsiken» kan bli stor och uppnå en ansevärd ålder. Dr Ossian Olofsson i Sverige, fiskeriintendenten i »Övre Norra Distriktet», avbildar bl. a. i Svensk Fiskeritidskrift för år 1936, s. 310, en 3 kg välgående »älvsik», som vid fjällanalys visat sig vara 15 år gammal. Prof. Järvi har funnit några exemplar av »älvsik», som i slutet av sitt 10:e år vägt c:a 2,5 kg i medeltal och själv har jag hösten 1938 i Kotka kommit över några stora honsikar från Abborrfjärden, som vägde 2,6 och 3,05 kg. Deras ålder var 12 resp. 13 år.

Respekt får man dock för åldern hos de stora sikar, som väga över 5 kg. Den största i södra Finland jag hört talas om, är en sik på 6,3 kg, som den gamle ännu verksamme veteranen bland Helsingfors fiskhandlare, herr Abel Eriksson, hemma i Hitis, för många år sedan köpte av en Ingå-fiskare. Den sikens ålder blev aldrig undersökt, men männe den inte var 20—25 år gammal. Den var dock »ett barn» i ålder mot de skärgårdsbraxnar, som förr i vår nyländska skärgård fångades på platser, där man icke fiskat hårt, och som därför hunno växa i fred och först som 35—40-åriga togos ur vattnet vid en vikt av 3 à 4 kg. Det visar blott, att »älvsiken» är en snabbvuxen fisk i jämförelse med en del annan fisk, som i stort sett livnar sig av samma djurformer som »älvsiken».

Jämförd med »älvsiken» är »havs-siken» relativt långsamt växande. Mina tidigare undersökningar på Karelska näset och i Vasa skärgård

ha visat en medelvikt av c:a 250—300 g för 6-åriga »havssikar», alltså blott c:a ¼ av vikten hos lika gamla »älvsikar».

Vad orsaken är till denna tillväxt-differens, är ännu ej bekant men den är anmärkningsvärd. Den visar även, att utplanteringen av sikyngel i skärgårdsvattnen om möjligt bör koncentreras sig kring yngel av »älvsik». Då ha vi snabbare resultat att vänta av vårt »såningsarbete».

Rom av »älvsik» och havsforell finnes att tillgå för avelsändamål — om anskaffningen organiseras väl.

Några stora svårigheter föreligger ej att fylla behovet av avelssik och rom för kläckningen i vårt land, då det gäller älvsik. I Kymmene älv var det visserligen år 1937 och 1938 förenat med svårighet att få nog rom för avelsarbetet, ty »älvsiken» har i hög grad minskat i Kymmene älvs fiskeridistrikt. Men icke behöva de personer, som ivra för sikbeståndets pånyttfödelse i Kymmene älvs fiskedistrikt och kringliggande skärgårdsområden därför misströsta. Sikrom fås vid behov från annat håll. Detsamma gäller även anskaffningen av rom av den synnerligen värdefulla och snabbväxande havsforellen (*Salmo trutta L.*) — kanske till en del blivande »ersättare» för den försvagade havslaxstammen i Kymmene älvs fiskedistrikt. Havsforellen är så till vida särskilt lämplig att odla, att den ej likt laxen under »havstiden» vandrar bort från Finlands kuster.

Bland annat kan Karelska näsets vida kustremsa, där nu ett avsevärt fiske pågår även under hösten och där även ett kronofiske finnes, om saken ordnas rationellt, giva oss en-

ligt beräkning i medeltal åtminstone 1 000 000 romkorn för avelsarbetet per år och framdeles vida mera. Och de tiotals miljoner sikyngel, som vi behöva för odlingen av »älvsik» i södra Finland, främst i Kymmene älvs fiskedistrikt, få vi nog även, men mest norrifrån, där man nu flerstädes, enligt uppgift bl. a. i Fiskeritidskrift för Finland, saklöst fiskat på förbjuden tid i de allra bästa »sikälvarna» på de platser, där tusentals »älvsikar» stämt möte i livsförnyelsens tecken.

Det gäller blott att ordna och taga till vara det, som vi nu av brist på pengar och initiativkraft och i avseknad av penningmedel för effektiv vakthållning ärligen låta gå till spillo — till största delen i slaskämbaren och på sophögen.

Vem vill hjälpa till att söka räd- da skärgårdsbornas och fiskarbefolkningens »guld» undan förtidig förgängelse på sophögen? Vem vill på det sättet hjälpa fiskarbefolkningen att få ett bättre levebröd och i handling bidra till att hjälpa denna förbisedda del av vårt samhälles idoga arbetare till bättre utkomstmöjligheter i skärgården? Där var sikfisket ju förr en viktig inkomstkälla både för den enkla fiskaren med nät och »sikkrok» och för den ofta mera besuttna storryssjefiskaren.

Ett ekonomiskt stödande av den sammanslutning, som försöker taga fiskodlingens framåttförande i landet som sitt särskilda »skötebarn», kan resultera i att även kustens och skärgårdens fiskarbefolkning inom några år kan ha en ekonomiskt kännbar nytta av ett »såningsarbete» av antydd art.

Man måste nämligen ha klart för sig, att våra vatten ofrånkomligt i vida områden av våra kuster

även flerstädes i insjöarna — ej blivit rationellt skötta. Man har lärt sig att fiska med allt bättre och bättre bragder, men i allmänhet underlätit att samtidigt »så», ehuru man skördat hårt.

Då storryssjorna vid sekelskiftet i södra Finland och uppe i Österbotten redan tidigare gjorde sina väldiga kap inom fiskbeståndet, varvid särskilt sikstammen fick sitta emellan, förstod man ännu bland fiskarena föga, vart detta skulle bära, då man icke kände sikens levnadshistoria tillräckligt den tiden.

Framsynta personer insågo nog att återväxten var i fara, då hundratals kg sik kunde hävas upp vid vittjning av en enda ryssja under den egentliga siktiden. Man anade instinktivt, att man fiskade för hårt, men visste icke huru frågan skulle ordnas. Och då sikstammen i allmänhet efter ett par års fiske på platser för intensivt storryssjefiske så decimerats, att fisket mången gång icke mer blev räntabelt med de dyra storryssjorna, som dessutom togo bort även halvvuxen sik, så insåg man, att något borde göras. Och hotet mot sikstammens fortbestånd — och fiskarens ekonomi — har nu år för år blivit allt större, då dessutom älvarna överbyggts och siken flerstädes ej godkänt de uppförda konstgjorda fiskvägarna.

I Sverige har man gjort i stort sett samma erfarenheter.

Hade vi redan vid sekelskiftet kunnat inse, huru viktigt det varit att även en intensiv utsättning av på konstgjord väg kläckt yngel hade skett, och handlat därefter, så hade det sett annorlunda ut än det nu gör på sikfiskets område. Enbart de i vår lagstiftning påbjudna fisktrapporna äro icke nog. Den-

na brist i vår lagstiftning torde även hava beaktats i det nyligen färdigblivna förslaget till ny vattenrättslag för vårt land.

Samarbete mellan staten, industrierna, kommunerna och fiskarsammanslutningarna samt »Fiskodlingens Vänner».

I detta angivna återuppbyggnadsarbete och det »såningsarbete», för vars intensifiering »Fiskodlingens Vänner» nu vill draga en lans, finnes det ett gott tillfälle till samarbete med fiskerimyndigheterna, industrierna, kommunerna och fiskarsammanslutningarna.

Att fiskerimyndigheterna gärna stödja fiskodlingssträvandena på allt sätt, är ju självfallet, liksom ock, att resp. fackmän härvid kunna lämna värdefulla råd och upplysningar. För industrierna, som nu mot sin vilja flerstädes i avsevärd grad vid utnyttjandet av landets »vita kol» genom de därav påkallade överstängningarna av fiskens uppfartsvägar till lekplatserna kommit att skada det fiskbestånd, som för sitt fortbestånd varit beroende av sina lekplatser i älvarnas strida avsnitt, borde det även vara en direkt tillfredsställelse att veta, att intensiv fiskodling kan motväga denna skadegörelse av fiskstammen. Och då det dessutom blir bekant för ägarna av dessa industrier, att nyttan av en dylik fiskodling, då det gäller sik och havsforell samt lax, sträcker sig över vida trakter av kusten utanför och på sidorna om resp. älvmynning, samt att sikynglet numera även med fördel kan utplanteras i kustbältet på sidan om älvarnas mynningar, så torde detta ytterligare mana till aktivt arbete på fiskodlingens område. Tidigare ska-

KOMMUNALA fiskodlingsanstalter i Sverige.

Det under de senaste åren starkt ökade aktiva intresset för fiskodlingsarbetet i Sverige har flerstädes lett till att man grundat smärre fiskodlingsanstalter vid gamla bruk, såg- och järnverk och dylika platser, där av gammalt dammbyggnader förekommit och ofta hus, som ej mera varit i bruk, kunnat användas som kläckningsanstalter. Ofta har det härvid varit kommuner och lokala fiskevårdsföreningar, i en del fall även tillsammans med resp. lantbrukssällskap, som upprättat dessa fiskodlingsanstalter, vilka sedan genom kläckning av rom av värdefulla fiskslag såsom gädda, laxöring, bäckröding och sik kunnat lämna effektiv hjälp i det aktiva fiskevårdsarbetet inom resp. distrikt.

Det finnes dock fall, då kommunerna själva tagit saken i sina händer och upprättat egna fiskodlingsanstalter. En sådan är den i Järna i Dalarna i Sverige. Anläggningen är inrymd i ett trähus av formatet 5×7 m. och omfattar tvenne avdelningar. Den ena utgöres av kläckningstråg för laxöring, bäckröding och harr med en sammanlagd kapacitet av 120,000 st. romkorn. Den andra avdelningen inrymmer kläckningsglas för sik- och gäddrom. Här kan inläggas ca 1,600,000 romkorn av storsik eller ca 6,400,000 romkorn av siklöja samt efter kläckningen av dessa ca 2,000,000 romkorn av gädda.

Då anstaltens skötsel omhänderhåves såsom bisyssla av en i närheten boende person har man gjort all så lättskött som möjligt och därför infört den mest moderna apparatur såväl beträffande ledningar, gallerbasänger, kläckningsglas och yngelledare. Bl.a. har härvid rostfritt stål såväl till ledningar som galler kommit till användning. Anstalten matas genom självtryck från dammen vid Storsjön. Genom en tämligen grov rörledning ledes vattnet in i en fördelningslåda, där trycket hålles konstant genom ett bräddavlopp.

Från fördelningslådan passerar vattnet genom smärre rörledningar till de olika kläckningsapparaterna. Då vattnet genom eget tryck pressas in i anläggningen bortfaller risken för tillfälliga avbrott i vattentillförseln, vilka alltid kunna inträffa där matningen sker med pumpanordning.

Initiativtagare till fiskodlingsföretaget, som dragit en sammanlagd kostnad av ca 35,000 mk, är Järna fiskevårdskommitté, en av kommunen tillsatt institution med 6 ledamöter, av vilka var och en representerar ett särskilt distrikt.

Tack vare den nya anstalten har

värden inom närliggande delar av Dalarna.

Detta utgör ett typiskt exempel på, vart man kunnat komma i vårt gamla moderland. Det visar oss samtidigt, att en fiskodlingsanstalt ingalunda är förenad med sådana jättekostnader, som mången inbillar sig. Inskränker man sig blott till kläckning av yngel och utplantering därav i nysskläckt stadium, för laxfiskar i gulsäcksstadiet och för gädda just, då ynglet börjar simma fritt, så slipper man med avsevärda kostnader för dammbyggnader m.m. Dessutom äro apparaternas skötsel i stort sett så pass enkel, att blott en kort praktisk kurs kräves för deras användning. Nödig skötsel av anstalten kan sålunda lämnas av närboende personer, som hava någon tid övrig för dylikt hobby eller förvärvsverksamhet.

Nämnas må i detta sammanhang att även vi i Finland hava exempel på privat företagsamhet på detta område. Vid Oorla Fiskodlingsanstalt vid Lojo sjö har dr. Hugo Lagus, under mer än 20 år utfört ett fruktbringande pionjärbete på området, är en förstklassig anstalt med vidlyftig dammkultur, främst för uppfödning av yngel och yngfisk av laxartade fiskar. Dess gynnsamma vattenmatning genom avkylt källvatten ger denna odling extra möjligheter, som icke bjudes på många ställen i vårt land.

En nätt liten fiskodlingsanstalt finnes även vid Mänttä bruk, där bergsrådet G. Serlachius, själv varmt intresserad även av fiskevård och fiskodling, låtit uppföra en sådan i brukets kraftcentral. Tilläggskostnaden för denna anstalt blev därför ej ens 4,000 mk, vilket tydligt visar att fiskodling väl kan bedrivas även med små medel, blott man utnyttjar förefintliga möjligheter på ett förnuftigt sätt.

Självfallet bör dock en dylik anstalt och dess personal kunna påräkna stöd av fackutbildade krafter, som projekterar verksamheten och handleder vid rombefruktning, undersökning av vattendrag rörande deras lämplighet för yngelutplantering, kontrollräkning av yngelleveranser m.m.

Under dylikt samarbete har man utsikter att nå goda resultat vid aktivt fiskevårdsarbete hela nejden och dess yrkes- och sportfiskande befolkning till nytta och nöje.

Frågan om utvidgandet av den aktiva fiskevårdsverksamheten från kommunernas, städernas, fabrikkssamhällellenas och de tätt byggda villaområdenas sida kommer före vid Fiskodlingens Vänners höstmöte den 27 sept. kl. 7 e.m. i Helsingfors på Övre

även flerstädes i insjöarna — ej blivit rationellt skötta. Man har lärt sig att fiska med allt bättre och bättre bragder, men i allmänhet underlåtit att samtidigt »så», ehuru man skördat hårt.

Då storryssjorna vid sekelskiftet i södra Finland och uppe i Österbotten redan tidigare gjorde sina väldiga kap inom fiskbeståndet, varvid särskilt sikstammen fick sitta emellan, förstod man ännu bland fiskarena föga, vart detta skulle bära, då man icke kände sikens levnadshistoria tillräckligt den tiden.

Framsynta personer insågo nog att återväxten var i fara, då hundratals kg sik kunde håvas upp vid vittjning av en enda ryssja under den egentliga siktiden. Man anade instinktivt, att man fiskade för hårt, men visste icke huru frågan skulle ordnas. Och då sikstammen i allmänhet efter ett par års fiske på platser för intensivt storryssjefiske så decimerats, att fisket mången gång icke mer blev räntabelt med de dyra storryssjorna, som dessutom togo bort även halv vuxen sik, så insåg man, att något borde göras. Och hotet mot sikstammens fortbestånd — och fiskarens ekonomi — har nu år för år blivit allt större, då dessutom älvarna överbyggts och siken flerstädes ej godkänt de uppförda konstgjorda fiskvägarna.

I Sverige har man gjort i stort sett samma erfarenheter.

Hade vi redan vid sekelskiftet kunnat inse, huru viktigt det varit att även en intensiv utsättning av på konstgjord väg kläckt yngel hade skett, och handlat därefter, så hade det sett annorlunda ut än det nu gör på sikfiskets område. Enbart de i vår lagstiftning påbjudna fisktrapporna äro icke nog. Den-

na brist i vår lagstiftning torde även hava beaktats i det nyligen färdigblivna förslaget till ny vattenrättslag för vårt land.

Samarbete mellan staten, industrierna, kommunerna och fiskarsammanslutningarna samt »Fiskodlingens Vänner».

I detta angivna återuppbyggnadsarbete och det »säningsarbete», för vars intensifiering »Fiskodlingens Vänner» nu vill draga en lans, finnes det ett gott tillfälle till samarbete med fiskerimyndigheterna, industrierna, kommunerna och fiskarsammanslutningarna.

Att fiskerimyndigheterna gärna stödja fiskodlingssträvandena på allt sätt, är ju självfallet, liksom ock, att resp. fackmän härvid kunna lämna värdefulla råd och upplysningar. För industrierna, som nu mot sin vilja flerstädes i avsevärd grad vid utnyttjandet av landets »vita kol» genom de därav påkallade överstängningarna av fiskens uppfartsvägar till lekplatserna kommit att skada det fiskbestånd, som för sitt fortbestånd varit beroende av sina lekplatser i älvarnas strida avsnitt, borde det även vara en direkt tillfredsställelse att veta, att intensiv fiskodling kan motväga denna skadegörelse av fiskstammen. Och då det dessutom blir bekant för ägarna av dessa industrier, att nyttan av en dylik fiskodling, då det gäller sik och havsforell samt lax, sträcker sig över vida trakter av kusten utanför och på sidorna om resp. älvmynning, samt att sikynglet numera även med fördel kan utplanteras i kustbältet på sidan om älvarnas mynningar, så torde detta ytterligare mana till aktivt arbete på fiskodlingens område. Tidigare ska-

degörelser kunna på så sätt åtminstone till en del gottgöras.

För kommunerna finnes det goda skäl att vid beviljande av anslag för allmännyttiga ändamål ihågkomma fiskodlingsarbetet inom kommunerna. Särskilt sikyngelutsättningen och havsforellodlingen samt gäddodlingen borde härvid beaktas. Mångenstädes finnes det platser, där billiga, mindre fiskodlingsanstalter kunna anläggas i gamla kvarnar, i kraftverk, sågar o. s. v. Dessa möjligheter borde grundligt undersökas och den lokala fiskodlingen på allt sätt understödjas.

Härvid är ytterligare att märka, att sikodlingen och gäddodlingen numera ändamålsenligast verkställas i samma apparater. Då »sikglasen» på våren lämnat sin tribut av sikyngel för utplantering i resp. vatten, står gäddromskläckningen för dörren. Och då detta system att

kläcka gädda i »glas» visat sig vara vida effektivare än någonsin vanlig sumpkläckning — Solleröns stora kläckningsanstalt i Sverige har genom enkla effektiva tilläggsanordningar nått upp ända till 87 % utplanteringsdugligt yngel vid kläckning av c:a 3 miljoner gäddyngel 1937 i Sverige mot våra mellan c:a 5 % och 15 % i medeltal för gäddkläckning i sumpar i skärgårdsvattnen — så finnes även härvid fullt fog för kommunerna att genom anslags beviljande få till stånd både sik- och gäddyngelutsättning i stor skala i resp. kustvatten. Och det säningsarbetet bär snart frukt, det veta vi, sedan fiskens tillväxthastighet är känd.

Fiskarsammanslutningarna skulle för visso hälsa detta utvidgade fiskodlingsarbete med stor tillfredsställelse, så även »Fiskodlingens Vänner» — och dess sekreterare

Curt Segerstråle.